

o pracę, określają odpowiednie porozumienia zawierane przez zakład z pracownikami.

2. W razie ustania członkostwa pożyczkobiorcy w spółdzielni budownictwa mieszkaniowego na skutek wystąpienia, wykreślenia lub wykluczenia członka ze spółdzielni przed zamieszkaniem w przydzielonym lokalu, spółdzielnia potrąca z wkładu kwotę przelaną z zakładowego funduszu mieszkaniowego i zwraca ją na rachunek właściwego zakładowego funduszu mieszkaniowego.

3. Z dniem zamieszkania w lokalu spółdzielczym zakład pracy nie może dochodzić od pożyczkobiorcy, będącego

członkiem spółdzielni, zwrotu umorzonej części pożyczki z zakładowego funduszu mieszkaniowego. Zasadę tę stosuje się także do umorzonych pożyczek udzielonych z zakładowego funduszu mieszkaniowego przed dniem wejścia w życie uchwały i nie zwróconych zakładowi pracy.

§ 11. Traci moc uchwała nr 124 Rady Ministrów z dnia 22 maja 1965 r. w sprawie zakładowych funduszy mieszkaniowych (Monitor Polski Nr 27, poz. 135).

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

73

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 stycznia 1972 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie rachunkowości jednostek gospodarki społecznej.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 183 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 8 grudnia 1967 r. w sprawie rachunkowości jednostek gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr 69, poz. 340) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 63 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przy ustalaniu różnic inwentaryzacyjnych ujawnione niedobory i nadwyżki mogą być kompensowane.”;

2) § 102 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jako rozliczenia międzyokresowe tak czynne (koszty przyszłych okresów), jak i bierne (rezerwa na wydatki przyszłych okresów) wolno przyjmować do sprawozdań finansowych jedynie pozycje (tytuły) ujęte w wykazach rozliczeń; wykazy te są ustalane dla poszczególnych gałęzi gospodarczych:

1) dla tytułów rozliczanych tylko w obrębie roku sprawozdawczego, które nie mogą wykazywać salda na koniec roku — przez dyrektorów zjednoczeń albo jednostek równorzędnych;

2) dla tytułów, które mogą przechodzić saldami na lata następne — przez właściwych ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów; nie wymaga uzgodnienia z Ministrem Finansów rozliczenie:

a) kosztów przygotowania nowej produkcji, prac wdrożeniowych oraz robót odkrywkowych i górniczych,

b) kosztów utrzymania służb inwestycyjnych w nowo budowanych zakładach (wydziałach, oddziałach) czynnych przedsiębiorstw produkcyjnych, jeżeli w myśl obowiązujących przepisów koszty te podlegają sfinansowaniu ze środków obrotowych,

c) kosztów większych remontów środków trwałych oraz modernizacji i adaptacji pomieszczeń,

d) innych kosztów określonych w przepisach szczególnych.

Wykazy powinny również określać te tytuły, przy których dopuszczalne jest tworzenie w ciężar kosztów rezerw na wydatki przyszłych okresów”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski

74

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 lutego 1972 r.

w sprawie funduszy celowych.

Na podstawie art. 91 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 29, poz. 244) zarządza się, co następuje:

Rozdział I

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Zarządzenie określa zasady gospodarowania funduszami celowymi utworzonymi na podstawie art. 13 ust. 1

ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 29, poz. 244), funduszami istniejącymi zgodnie z art. 94 ust. 2 tej ustawy oraz Centralnym Funduszem Turystyki i Wypoczynku, Funduszem Rozwoju Miasta i Powiatu Kołobrzeskiego, funduszem emerytalnym, funduszem prewencyjnym Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, funduszem socjalnym w prezydiach rad narodowych, funduszem gromadzkim na niektóre cele miejscowe, funduszami mieszkaniowymi tworzonymi przez prezydium miejskich i powiatowych rad naro-

dowych, funduszem leśnym, funduszem filmowym i funduszem rozwoju powiatu nowosądeckiego i miasta Nowy Sącz.

2. Przepisy zarządzenia dotyczą funduszy określonych w ust. 1 w zakresie nie uregulowanym w aktach o utworzeniu funduszy oraz w przepisach wydanych na ich podstawie.

§ 2. 1. Fundusz przeznaczony jest wyłącznie na cele określone w akcie o utworzeniu funduszu.

2. Fundusz może być zasilany dotacją z budżetu lub z innych źródeł na warunkach określonych w akcie o utworzeniu funduszu. Dotacja może stanowić uzupełnienie funduszu lub może mieć charakter dotacji celowej, przeznaczonej na ściśle określone zadania.

§ 3. 1. Fundusz gromadzi się na odrębnym rachunku bankowym.

2. Podstawą otwarcia rachunku jest zawiadomienie banku przez dysponenta o utworzeniu funduszu.

§ 4. 1. W razie likwidacji funduszu akt o jego likwidacji stanowi dla banku podstawę zamknięcia rachunku funduszu w wyznaczonym terminie.

2. Środki pozostałe po dokonaniu rozliczeń likwidacyjnych funduszu podlegają przekazaniu do budżetu lub na inne cele zgodnie z aktem likwidacji funduszu w terminie określonym w tym akcie.

§ 5. 1. Jednostki, którym akt o utworzeniu funduszu powierza zarząd całym funduszem lub które ustanawia dysponentem, są dysponentem głównym.

2. Jednostka upoważniona do gospodarowania częścią funduszu jest dysponentem niższego stopnia.

3. Dysponent główny może wyznaczać dysponentów niższego stopnia, jeżeli zezwala na to akt o utworzeniu funduszu.

§ 6. 1. Plan funduszu, obejmujący wszystkie dochody i wydatki określone w akcie o utworzeniu funduszu łącznie ze stanem środków na początek i koniec roku, opracowuje się na okres budżetowy według zasad określonych w przepisach o opracowywaniu projektu budżetu.

2. Jeżeli akt o utworzeniu funduszu przewiduje dotacje z budżetu, plan powinien określać rodzaje dotacji, uwzględniając ich podział na:

- 1) dotacje wyrównawcze stanowiące uzupełnienie funduszu,
- 2) dotacje celowe przeznaczone na wykonanie określonych zadań.

3. Do planu funduszu załącza się:

- 1) uzasadnienie dochodów,
- 2) uzasadnienie wydatków z wyodrębnieniem środków przeznaczonych na fundusz płac, jeżeli z funduszu mają być finansowane płace,
- 3) wykaz przewidywanych pozostałości materiałów zakupionych z funduszu oraz stan należności i zobowiązań na początek i koniec roku.

§ 7. Dysponenci funduszy wykazują w planach i w sprawozdawczości poszczególne rodzaje dochodów i wydatków według podziałek określonych w przepisach o klasyfikacji dochodów i wydatków budżetowych.

§ 8. 1. Ministerstwo Finansów po uchwaleniu przez Radę Ministrów projektu budżetu Państwa zatwierdza wstępnie plany dysponentów głównych funduszy budżetu centralnego.

2. Dysponenci główni na podstawie zatwierdzonego zbiorczego planu funduszu zatwierdzają wstępnie plany funduszu dysponentów niższego stopnia.

3. Dysponenci niższego stopnia zatwierdzają wstępnie plany funduszu dla podległych dysponentów na podstawie zatwierdzonych planów zbiorczych.

4. Ostateczne zatwierdzenie planów funduszu następuje na podstawie uchwalonego budżetu. Jeżeli w związku z uchwaleniem budżetu nie ma potrzeby wprowadzenia zmian do planów, zatwierdzenie wstępne nabiera mocy ostatecznej.

5. Przy wstępnym i ostatecznym zatwierdzaniu planów należy przestrzegać zgodności z ustalonymi w zatwierdzonych planach zbiorczych kwotami:

- 1) osobowego i bezosobowego funduszu płac,
- 2) dotacji z budżetu.

§ 9. 1. Zatwierdzenie planów funduszy budżetu terenowego następuje po uchwaleniu budżetów przez rady narodowe.

2. Na podstawie uchwalonego budżetu wydziały finansowe prezydium rad narodowych zatwierdzają plany dysponentów głównych funduszy budżetu terenowego.

3. Dysponenci główni zatwierdzają plany funduszu dysponentów niższego stopnia na podstawie zatwierdzonych planów zbiorczych (ust. 2).

4. Jeżeli zatwierdzenie planów funduszu nie może nastąpić przed rozpoczęciem roku budżetowego, plan funduszu dysponenta głównego podlega wstępnemu zatwierdzeniu przez wydział finansowy prezydium właściwej rady narodowej.

5. W miastach nie stanowiących powiatów i osiedlach plany funduszy zatwierdza przewodniczący prezydium rady narodowej, a w gromadach — przewodniczący gromadzkiej rady narodowej.

6. Przy zatwierdzaniu planów funduszy budżetu terenowego stosuje się przepis § 8 ust. 5.

§ 10. 1. Wyплаты z rachunku funduszu ograniczone są wysokością sum zgromadzonych na rachunku.

2. Wydatki z funduszu nie mogą przekraczać kwot ustalonych w poszczególnych paragrafach planu.

§ 11. Środki funduszu dysponenta niższego stopnia, nie wykorzystane po całkowitym wykonaniu zadania lub przeznaczone na zadania, które nie mogą być wykonane, podlegają zwrotowi na rachunek funduszu dysponenta głównego.

§ 12. Jeżeli sprawozdanie finansowe dysponenta niższego stopnia wykazuje saldo rachunku funduszu na koniec roku wyższe od pozostałości na początek roku następnego przewidzianej w planie, organ właściwy do zatwierdzenia planu ustala wysokość i przeznaczenie zbędnych środków funduszu albo zarządza ich przekazanie na rachunek dysponenta głównego.

§ 13. 1. Organ właściwy do zatwierdzenia planu obowiązany jest czuwać, aby środki trwałe i obrotowe finansowane z funduszu nie przekraczały faktycznych potrzeb i obowiązujących norm oraz aby należności na rzecz funduszu były realizowane we właściwych terminach.

2. Jeżeli przez dłuższy czas utrzymuje się nieuzasadniony stan zapasów materiałów, przekraczający obowiązujące normy, lub nie są realizowane należności, organ właściwy do zatwierdzenia planu wyznacza termin usunięcia nieprawidłowości, a w razie nieusunięcia ich w terminie zarządza:

- 1) wstrzymanie dotacji budżetowej przewidzianej planem,
- 2) zablokowanie określonych środków na rachunku funduszu lub przekazanie zbędnych środków funduszu na rachunek dysponenta głównego.

§ 14. 1. Dotacja budżetowa przewidziana w planie funduszu powinna być przekazywana w zależności od realizacji zadań rzeczowych objętych planem funduszu.

2. Dotacje celowe mogą być wykorzystane po wyczerpaniu w pierwszej kolejności własnych środków funduszu przeznaczonych na ten sam cel, jeżeli akt o utworzeniu funduszu nie stanowi inaczej.

3. Dotacja celowa podlega rozliczeniu po wykonaniu określonego zadania. Wynikające z rozliczenia nie wykorzystane środki dotacji celowej zwraca się do budżetu, z którego była udzielona dotacja.

§ 15. 1. Zmiany planów funduszu przeprowadza organ właściwy do ich zatwierdzenia.

2. Zmiany planu funduszu, powodujące zwiększenie dotacji budżetowej, mogą być dokonywane po wprowadzeniu odpowiednich zmian w budżecie.

3. Organ właściwy do zatwierdzenia planu funduszu uprawniony jest do dokonywania zmian w zatwierdzonym planie, polegających na zwiększaniu wydatków w poszczególnych paragrafach, jeżeli wydatki te znajdują pokrycie w ponadplanowych dochodach i są uzasadnione wzrostem zadań, oraz na przeniesieniach wydatków między poszczególnymi paragrafami, pod warunkiem, że zmiany te nie spowodują w zbiorczym planie funduszu:

- 1) zwiększenia osobowego i bezosobowego funduszu płac, chyba że przepisy szczególne zezwalają na takie zwiększenie,
- 2) zmniejszenia planowanej pozostałości funduszu na koniec roku lub na początek roku następnego.

4. Uprawnienia, o których mowa w ust. 3, mogą być przekazane na rzecz dysponenta trzeciego stopnia, z tym że o dokonanych zmianach należy zawiadomić organ właściwy do zatwierdzenia planu funduszu.

5. Zmiany planów powodujące naruszenie warunków określonych w ust. 3, mogą być dokonywane za zgodą właściwego organu finansowego.

§ 16. Dysponenti funduszu prowadzą rachunkowość i sporządzają sprawozdania zgodnie z przepisami o rachunkowości budżetowej, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

§ 17. Przy finansowaniu inwestycji i remontów z funduszy obowiązują przepisy w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów jednostek państwowych.

§ 18. Nadzór nad gospodarowaniem funduszami sprawują ministrowie i prezydium rad narodowych oraz inne organy właściwe do zatwierdzania planów funduszy.

Rozdział 2

Przepisy szczególne.

§ 19. Funduszami utworzonymi na podstawie:

- 1) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. Nr 3, poz. 7),
- 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1965 r. w sprawie utworzenia funduszu ubezpieczenia społeczne-go rzemieślników (Dz. U. Nr 26, poz. 173),
- 3) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1966 r. w sprawie utworzenia funduszu ubezpieczenia społeczne-go niektórych grup ludności (Dz. U. z 1967 r. Nr 1, poz. 2)

disponują Zakład Ubezpieczeń Społecznych i oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a funduszem wymienionym w pkt 1 — także Ministerstwo Komunikacji. Dla funduszy tych sporządza się odrębne plany.

§ 20. Rozliczenia budżetu centralnego z funduszami, o których mowa w § 19, dokonywane są co miesiąc, natomiast za miesiąc grudzień do dnia 12 stycznia roku następnego.

§ 21. Funduszem mieszkaniowym, przeznaczonym na cele określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1966 r. w sprawie utworzenia funduszu mieszkaniowego Ministerstwa Sprawiedliwości (Dz. U. Nr 26, poz. 155) oraz w uchwale nr 174 Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1966 r. w sprawie pomocy Państwa dla budownictwa mieszkaniowego ze środków własnych funkcjonariuszów Służby Więziennej (Monitor Polski Nr 31, poz. 162), dysponują jednostki organizacyjne Ministerstwa Sprawiedliwości oraz jednostki organizacyjne więziennictwa, upoważnione przez Ministra Sprawiedliwości, zwane dalej „dysponentami”.

§ 22. 1. Pomoc finansowa udzielana jest osobom określonym w § 1 uchwały wymienionej w § 21 przez dysponentów funduszu, którzy zlecają bankowi dokonanie odpowiedniego przelewu z rachunku funduszu.

2. Dysponenti prowadzą ewidencję i administrację należności z tytułu udzielonej pomocy.

3. Pożyczki z funduszu dla spółdzielni budownictwa mieszkaniowego i dla osób budujących (nabywających) domy jednorodzinne lub lokale w małych domach mieszkalnych udzielane są przez bank na wniosek dysponenta funduszu z równoczesnym zablokowaniem odpowiedniej kwoty na rachunku funduszu; bank prowadzi ewidencję należności z tytułu udzielonych pożyczek.

§ 23. Kontrolę gospodarowania środkami funduszu mieszkaniowego sprawuje bank prowadzący rachunek funduszu. Do obowiązków banku należy w szczególności:

- 1) przyjmowanie wpływów na rachunek funduszu oraz dokonywanie wypłat z tego rachunku,
- 2) udzielanie kredytów długoterminowych, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 2 uchwały wymienionej w § 21, na warunkach określonych w przepisach o pomocy Państwa dla budownictwa mieszkaniowego ze środków własnych ludności przy jednoczesnym zablokowaniu odpowiedniej kwoty na rachunku funduszu oraz zabezpieczenie pożyczek i likwidowanie rat,
- 3) likwidowanie spłat z tytułu sprzedaży domów wielomieszkaniowych, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 1 tej uchwały.

§ 24. 1. Rachunek funduszu dobrowolnych świadczeń społecznych utworzonego na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1960 r. w sprawie funduszy dobrowolnych świadczeń społecznych (Dz. U. z 1960 r. Nr 39, poz. 233 i z 1970 r. Nr 7, poz. 57) może być otwarty przez poszczególnych dysponentów po złożeniu w banku odpisu decyzji powziętej w myśl przepisów § 2 rozporządzenia.

2. Organ przyznający środki funduszu dysponentowi niższego stopnia określa jednocześnie przeznaczenie tych środków zgodnie z ustaleniami świadczących.

3. Przepisy §§ 25—30 dotyczą funduszu wymienionego w ust. 1.

§ 25. Przepis § 2 rozporządzenia wymienionego w § 24 stosuje się również, gdy dochody funduszu pochodzą z funduszy jednostek budżetu centralnego i są przeznaczone na cele, które nie były przewidziane w budżecie rady narodowej. Przepis § 24 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 26. Dla każdego rodzaju przeznaczenia określonego planem funduszu otwiera się odrębny rachunek bankowy.

§ 27. Jeżeli fundusz jest przeznaczony na finansowanie zadań rad narodowych, dysponentami funduszu są:

- 1) dysponent kredytów części budżetu — jeżeli zadania, na które przeznaczony jest fundusz, objęte są jedną częścią budżetu,
- 2) wydział finansowy prezydium rady narodowej — jeżeli funduszem mają dysponować różne wydziały prezydium rady narodowej,
- 3) prezydium gromadzkiej rady narodowej (rady narodowej osiedla) — jeżeli fundusz jest przeznaczony na finansowanie zadań w gromadach lub osiedlach,
- 4) organ wskazany przez prezydium miejskiej rady narodowej — jeżeli fundusz jest przeznaczony na finansowanie zadań w mieście nie stanowiącym powiatu.

§ 28. Fundusz przeznaczony:

- 1) na zadania inwestycyjne i remonty — wykorzystywany jest na zasadach i w trybie ustalonym w przepisach o finansowaniu inwestycji i remontów jednostek państwowych,

2) na czyni społeczne nie wymienione w pkt. 1 — podlega bezpośredniemu wydatkowaniu z rachunku funduszu lub przekazaniu na dochód budżetu rady narodowej, której zadania są dofinansowywane z funduszu.

§ 29. Zmiany planu funduszu, połączone ze zmianą przeznaczenia środków określonego przez świadczącego, mogą być dokonane tylko za jego zgodą.

§ 30. Po wykonaniu zadania, na które fundusz został przeznaczony, dysponent funduszu przelewa pozostałe środki zgodnie z § 5 ust. 3 rozporządzenia wymienionego w § 24 i likwiduje rachunek funduszu.

§ 31. Centralnym Funduszem Turystyki i Wypoczynku, utworzonym ustawą z dnia 17 lutego 1960 r. o organizacji kultury fizycznej i turystyki (Dz. U. Nr 10, poz. 65) i gromadzonym oraz wykorzystywanym zgodnie ze statutem nadanym przez Radę Ministrów, dysponują Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki oraz upoważnione przez niego jednostki.

§ 32. 1. Ministerstwa oraz wojewódzkie komitety kultury fizycznej i turystyki sporządzają jako dysponenti główni plany funduszu na podstawie zawiadomień Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki o wysokości zaplanowanej dotacji celowej z Centralnego Funduszu Turystyki i Wypoczynku.

2. Dysponenti główni funduszu mogą wyznaczać dysponentów niższego stopnia.

§ 33. Nie wykorzystane dotacje celowe udzielane z Centralnego Funduszu Turystyki i Wypoczynku podlegają zwrotowi na rachunek Funduszu.

§ 34. Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki uprawniony jest do przeprowadzania kontroli wykonania planów funduszu dysponentów wymienionych w § 32 w drodze badania księgowości i sprawozdawczości oraz przebiegu wykonywania zadań.

§ 35. Przepisy rozdziału 1 zarządzenia stosuje się do wojewódzkich funduszy turystyki i wypoczynku, utworzonych na podstawie ustawy wymienionej w § 31.

§ 36. 1. Fundusz prewencyjny Państwowego Zakładu Ubezpieczeń (PZU), utworzony ustawą z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 72, poz. 357 i z 1964 r. Nr 16, poz. 94), zwany „funduszem prewencyjnym”, dzieli się na:

- 1) fundusz pochodzący z ubezpieczeń jednostek gospodarki państwowej, zwany dalej „funduszem prewencyjnym A”,
- 2) fundusz pochodzący z ubezpieczeń jednostek gospodarki niepaństwowej, zwany dalej „funduszem prewencyjnym B”.

2. Fundusz prewencyjny A i fundusz prewencyjny B przeznaczone są na finansowanie działalności zapobiegawczej, mającej na celu zmniejszenie liczby i rozmiarów szkód losowych w ubezpieczonym mieniu jednostek określonych w ust. 1 i szkód losowych dotyczących osób ubezpieczonych przez te jednostki.

§ 37. Działalność zapobiegawcza finansowana ze środków funduszu prewencyjnego prowadzona jest na podstawie rocznego planu działalności zapobiegawczej, uwzględniającego podział określony w § 36. Plan ten uchwała rada ubezpieczeniowa PZU.

§ 38. 1. Działalność zapobiegawczą finansowaną z funduszu prewencyjnego prowadzą:

- 1) centrala i terenowe jednostki organizacyjne PZU,
- 2) ministerstwa oraz jednostki i zakłady budżetowe podległe ministrom,
- 3) zjednoczenia (jednostki równorzędne) i przedsiębiorstwa podległe bezpośrednio ministrom oraz przedsiębiorstwa zgrupowane w zjednoczeniach,
- 4) jednostki i zakłady budżetowe oraz zjednoczenia (jednostki równorzędne) i przedsiębiorstwa podległe prezydentom wojewódzkich i powiatowych rad narodowych.

2. Jednostki wymienione w ust. 1 są dysponentami funduszu prewencyjnego.

§ 39. 1. Centrala PZU, po zasięgnięciu opinii ministerstw oraz na podstawie analizy szkodliwości, opracowuje projekt planu działalności zapobiegawczej, uwzględniający rodzaje ubezpieczeń i zadania prewencyjne oraz wysokość środków funduszu prewencyjnego na ich sfinansowanie. Po uzyskaniu akceptacji przez Ministra Finansów przewidzianego w projekcie planu podziału środków funduszu na podstawowe zadania prewencyjne centrala PZU przedstawia projekt planu działalności zapobiegawczej radzie ubezpieczeniowej PZU w terminie do dnia 15 maja roku poprzedzającego okres, którego plan dotyczy.

2. Po uchwaleniu przez radę ubezpieczeniową planu działalności zapobiegawczej, uwzględniającego podział środków funduszu prewencyjnego między ministerstwa, prezydów wojewódzkich rad narodowych oraz zjednoczenia (jednostki równorzędne) podległe ministrom — centrala PZU zawiadamia te jednostki o wysokości środków funduszu na poszczególne rodzaje ubezpieczeń i zadania prewencyjne, z uwzględnieniem podziału na fundusz prewencyjny A i B. Zawiadomienie to powinno nastąpić do końca czerwca roku poprzedzającego okres, którego plan dotyczy.

3. Zjednoczenia (jednostki równorzędne) podległe ministrom dzielą środki funduszu prewencyjnego A między zgrupowane w tych zjednoczeniach przedsiębiorstwa w zależności od potrzeb i ze wskazaniem zadań prewencyjnych oraz zawiadamiają o tym podziale centralę PZU.

4. Prezydów wojewódzkich rad narodowych w porozumieniu z oddziałami wojewódzkimi PZU dzielą przyznane środki funduszu prewencyjnego A i B między podległe tym prezydentom jednostki organizacyjne wykonujące zadania prewencyjne oraz między prezydów powiatowych rad narodowych, z uwzględnieniem potrzeb i ze wskazaniem zadań prewencyjnych.

5. Zjednoczenia (jednostki równorzędne) podległe prezydentom wojewódzkich rad narodowych, po uzgodnieniu z oddziałami wojewódzkimi PZU, dzielą środki funduszu prewencyjnego A między zgrupowane w tych zjednoczeniach przedsiębiorstwa, w zależności od potrzeb i ze wskazaniem zadań prewencyjnych.

6. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do podziału środków przez prezydów powiatowych rad narodowych.

7. Ostateczny podział środków funduszu prewencyjnego powinien być dokonany do dnia 31 lipca roku poprzedzającego okres, którego plan dotyczy.

§ 40. 1. Środki funduszu prewencyjnego są przekazywane jednostkom wykonującym zadania prewencyjne w następujących terminach:

- 1) środki funduszu prewencyjnego A — w miesiącu styczniu roku, którego plan dotyczy,
- 2) środki funduszu prewencyjnego B — w ostatnim miesiącu pierwszego, drugiego i trzeciego kwartału, z tym że środki na inwestycje będą przekazywane w ostatnim miesiącu pierwszego kwartału.

2. Środki funduszu prewencyjnego przekazują:

- 1) centrala PZU — jednostkom budżetowym, zakładom budżetowym i zjednoczeniom (jednostkom równorzędnym) podległym ministrom,
- 2) terenowe jednostki organizacyjne PZU — jednostkom organizacyjnym podległym prezydentom rad narodowych, z wyjątkiem przedsiębiorstw,
- 3) zjednoczenia (jednostki równorzędne) — zgrupowanym przedsiębiorstwom.

§ 41. 1. Ministerstwa, po uzgodnieniu z centralą PZU, mogą dokonywać zmian w planach funduszu prewencyjnego w granicach określonego rodzaju ubezpieczeń przez zmianą

kwot przyznanych jednostkom podległym; o zmianach tych ministerstwa zawiadamiają niezwłocznie centralę PZU.

2. Wydziały finansowe prezydów rad narodowych, po uzgodnieniu z terenowymi jednostkami organizacyjnymi PZU, mogą dokonywać zmian w planach funduszu prewencyjnego w granicach określonego rodzaju ubezpieczeń przez zmianę kwot przyznanych jednostkom podległym prezydium rad narodowych.

3. Uprawnienia określone w ust. 1 i 2 przysługują odpowiednio zjednoczeniom.

§ 42. Pozostałe po wykonaniu zadania środki funduszu prewencyjnego podlegają zwrotowi:

- 1) przez jednostki organizacyjne podległe ministrowi — na rachunek bankowy funduszu prewencyjnego centrali PZU,
- 2) przez jednostki organizacyjne podległe prezydium rady narodowej — na rachunki funduszu prewencyjnego terenowych jednostek organizacyjnych PZU w terminie 3 miesięcy po wykonaniu zadania.

§ 43. Odpisy sprawozdań z wykonania planu funduszu prewencyjnego jednostki wykonujące zadania prewencyjne przysyłają jednostkom organizacyjnym PZU, od których otrzymały środki funduszu.

§ 44. Zmiany planów funduszu gromadzkiego na niektóre cele miejscowe, utworzonego na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o funduszu gromadzkim na niektóre cele miejscowe (Dz. U. z 1958 r. Nr 17, poz. 73, z 1962 r. Nr 32, poz. 152, z 1965 r. Nr 46, poz. 288 i z 1970 r. Nr 29, poz. 244), oraz funduszu miejskiego, utworzonego na podstawie uchwały nr 50 Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1971 r. w sprawie funduszu miejskiego (Monitor Polski Nr 15, poz. 108), dokony-

wane są przez organy uprawnione do wprowadzania zmian w budżecie terenowym.

Rozdział 3

Przepisy końcowe.

§ 45. Ilekróć w zarządzeniu jest mowa:

- 1) o ministrach lub ministerstwach, należy przez to rozumieć również kierowników urzędów centralnych lub urzędy centralne,
- 2) o prezydiach wojewódzkich rad narodowych, należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 3) o prezydiach powiatowych rad narodowych, należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz prezydium dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw.

§ 46. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 25 kwietnia 1968 r. w sprawie gospodarowania funduszami celowymi (Monitor Polski Nr 20, poz. 131).
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 21 maja 1969 r. w sprawie gospodarowania funduszem prewencyjnym Państwowego Zakładu Ubezpieczeń (Monitor Polski Nr 23, poz. 179).

§ 47. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski

75

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 18 stycznia 1972 r.

w sprawie dopuszczenia do ruchu na drogach publicznych niektórych ciężkich pojazdów.

Na podstawie art. 14 pkt 1 i art. 17 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) oraz § 169 ust. 4 pkt 1 lit. b) i § 171 ust. 7 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 27, poz. 183) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pojazdy samochodowe, przyczepy oraz maszyny samobieżne i niesamobieżne o nacisku osi, przekraczającym nacisk określony w § 171 ust. 6 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 27, poz. 183), lecz nie przekraczającym przy całkowitym obciążeniu pojazdu nacisku 10 t na jedną oś albo 16 t na dwie sąsiednie osie (tandem), dopuszcza się do ruchu na drogach publicznych:

- 1) oznaczonych znakami z numerami dróg międzynarodowych,
- 2) oznaczonych znakami szlaków drogowych z numerami dwucyfrowymi,
- 3) oznaczonych znakami szlaków drogowych z niektórymi numerami trzycyfrowymi, wymienionych w załączniku nr 1 do zarządzenia,
- 4) innych drogach wymienionych w załączniku nr 2 do zarządzenia.

- 5) przelotowych leżących w ciągu dróg wymienionych w pkt 1—4 oraz na trasach regularnej komunikacji autobusowej w granicach administracyjnych miast i osiedli,
- 6) na innych drogach oznaczonych znakami zakazu wjazdu pojazdów o nacisku osi większym niż 10 t.

2. Do ruchu na drogach publicznych, o których mowa w ust. 1, dopuszcza się również pojazdy, których nacisk osi przy całkowitym obciążeniu przekracza dozwolone granice, pod warunkiem jednak ograniczonego wykorzystania ładowności pojazdu i nieprzekroczenia maksymalnego nacisku osi określonego w ust. 1.

3. Na pozostałych drogach publicznych dopuszcza się ruch pojazdów określonych w ust. 1 i 2, jeżeli jadą próżne albo jeżeli przewożą ładunek o takim ciężarze lub taką liczbę pasażerów, że nie zostanie przekroczony nacisk osi określony w § 171 ust. 6 rozporządzenia wymienionego w ust. 1.

§ 2. 1. Pojazdy samochodowe oraz maszyny samobieżne, wymienione w § 1 ust. 1 i 2, powinny być oznaczone przez pomalowanie przedniego zderzaka w kwadraty na przemian białe i czarne o wymiarach boków równych szerokości zderzaka; oznaczanie w ten sposób innych pojazdów jest zabronione.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:

- 1) autobusów,